

חי על בסיס רבעוני

דבר העורך

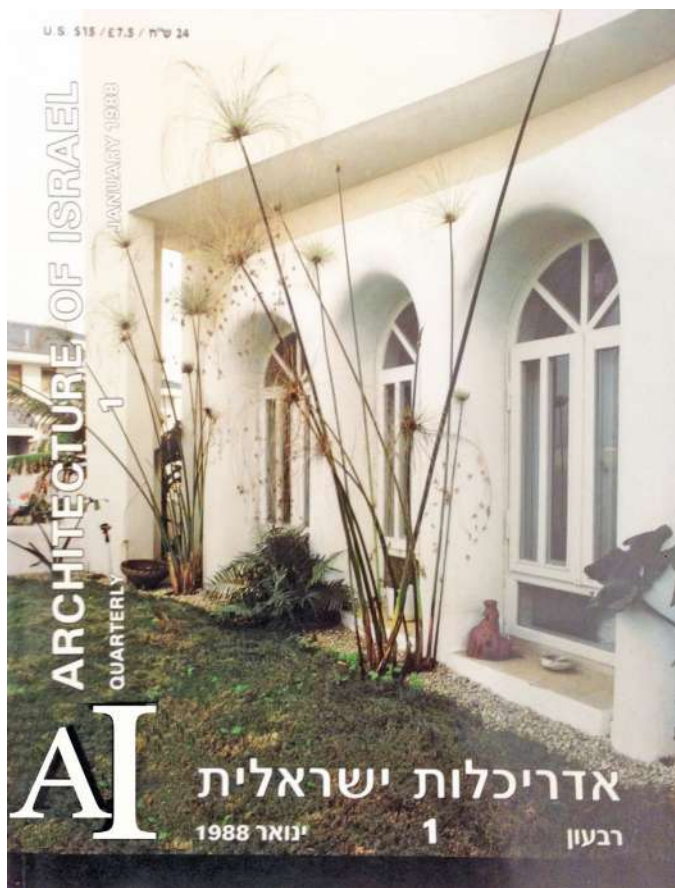
אמא, שהחזיקה מעמד עד גיליון 84 הייתה שואלת בכל פעם "הוצאת כבר את הספר?", לא כי היא לא ידעה שמדובר בסך הכל בז'ורנל, אלא משום שזה נראה לה כקריעת ים סוף, וקיוותה בכל פעם שאלוהים יעזור ויפתח לנו את הים.

לא כולם יודעים, כי חלקם כבר מתו, אבל כדי להוציא לאור את הגיליון הראשון, נפגשנו עם כל האדריכלים שתפקדו אז בארץ, כל יום בין חמישה לעשרה משרדים שבהם ראינו פרזנטציות עבודת יד, רישומים, תוכניות ודגמים מקרטון ביצוע. זה היה מאלף ומלמד, אבל המסקנה הייתה חד משמעית – אין באמת דבר כזה אדריכלות ישראלית, אבל חשבנו שאולי כדאי שיהיה, ולכן קראנו לעיתון בשם הזה, כהבטחה יומרנית שהרימה לא מעט גבות.

היום אנחנו מגיעים לכל קצוות תבל, וכתב העת הישראלי מדורג בין עשרת המגזינים המובילים מסוגו בעולם. בגיליון הזה מוצגות עבודות של ארבעה משרדי אדריכלות המשקפים את מצב האדריכלות בארץ ביחס לשאר ארצות תבל: דוד נופר מנחלת יצחק, גידי בר אוריין משרות רוטשילד, ליואי-דבוריינסקי מרעננה, וחגי בלסברג מלוס אנג'לס.

זה מזכיר לי שהמילים אמן ולהתאמן באות מאותו שורש.

אדריכל ד"ר עמירן

מאה גיליונות – בכל גיליון 7 מאמרים בממוצע, כפול 2 (בעברית ובאנגלית), סה"כ 1400 מאמרים בנושא שניתן למצוא אותו בבניין אחד טוב, בניין אחד גרוע, וכל מה שביניהם. עשרים ושש שנים, 9360 ימי עבודה (לא כולל שבתית וחגים), בכל יום 10 כוסות קפה, 30 עוגיות מבצק צרפתי, 10 ופלות מבצק ישראלי, 10,000 ביציות אלוהיות עם סלט ערבי, שלושה מיליון טלפונים למנויים, מספר דומה של טלפונים למפרסמים, הרבה, הרבה קומפלימנטים על ההתמדה, לא מעט תלונות על "למה שלו ולא שלי", את השם שלי כותבים באנגלית ב-"E" ולא ב-"I", ו"למה השליח לא יכול לחכות שהשלולית תתייבש?".

הסיפור התחיל לפני עשרים ושש שנים במשרד קטן בנתניה. בשנתיים הראשונות שכנענו את המנויים שרבעון זה כל ארבעה חודשים... ובשנה השלישית אבא שלנו מת. הארץ הייתה רדודה עד כאב מבחינה תיאורטית, והדבר העמוק ביותר שנכתב בנושא אדריכלות היה הפרסום הדו-שנתי של הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה אודות מספר בתי האב, אז עוד לא ידעו שיש גם בתי-אם.

אני שבתני אז מאוניברסיטת לונדון עם תואר שני, טעון כסוס פרא באנגריות תיאורטיות שהשד יודע מה הייתי עושה איתן בלי איזה כתב עת רציני שייתן להן פורקן. עם רוחי שהסכימה להיות אשתי ואודי שהסכים להיות אחי הקמנו את הפלא השמיני – כתב עת בלתי נתמך, שמסרב לפרסם כתבות מטעם, לא מתבייש להעביר ביקורת גם על האדריכלים המנויים עליו, ומצליח לשרוד למרות זאת, או אולי בעצם בזכות זאת, יותר מרבע מאה, והיד עוד נטויה בזווית שנראית לפחות לנו, כנכונה.

אבא שלי לימד אותי לא לפחד מכלום, חוץ מרוע לב המחובר לטיפשות, שקרנים ומעמיד פנים. גם כשאתה עושה דברים שנראים לך בלתי אפשריים, הוא אמר, מספיק שאתה מתרגש מהם כדי שהם ייצאו בסופו של דבר לפועל. ואני זוכר שהוא אמר לנו בפירוש, לכו על זה, זה שווה מאמץ. אבא מת בגיליון תשע ולא הספיק לדעת כמה מאמץ נדרש כדי לחיות על בסיס רבעוני. חודש אחד להגות את העיתון הבא, בחודש השני לכתוב ולצלם, בחודש השלישי לעמד, לערוך, לתרגם, לערוך, לשנות, לערוך, לתרגם – עד שאתה מרגיש שזה סביר ומספק את כל צבעי הקשת של קהל הקוראים שאספת בעמל רב, למרות שכל אחד מהם בטוח שהוא היה עורך את העיתון טוב יותר. בשבילים (ובשבילי) כתבתי את השיר הבא:

חי על בסיס רבעוני
שורד לאט אבל בטוח
ניזון משקיק האופטימיות
שאבא צרב על שכמי כשאמר
לך בן, תגיע רחוק
מההמון השועט בכסילותו

פה ושם תראה דברים חלואים
אל תשים עליהם,
לב, הם רק סימני דרך
ירידות
שבכיוון ההפוך עולים בהן

ממנו למדתי
שההרים מטיפים עסיס
כשהגבעות מתמוגגות

זהו המון
על בסיס רבעוני

מבנים עתיקים והסטוריים
מבנים אקלקטיים
אתרים ארכיאולוגיים

מושבות טמפלרים
באוהאוס